

Dorado", en el moment de repartir un manifest en què Macià, des de Perpinyà, exiliat de fa uns mesos, protesta de la detenció de Carrasco-Formiguera. Aquell vibrant manifest, arribà a mí a través d'una cadena humana feta per Macià, des de Perpinyà, Dalmau Costa, que passà els manifestos a Port Bou, i de Martí Vilanova que m'els donà a Figueres. Macià, Carrasco Formiguera, Martí Vilanova, tres herois, son morts i els seus noms ja formen part del patrimoni històric de Catalunya. Ah!, però jo soc un home normal, repeteixo, i encara estimo más als vius que al morts; perquè en un ésser vivent hi ha totes les promeses del futur i res no hi ha de tant bell i tant obert com la vida. No vull pas esperar, doncs, que l'anella supervivent d'aquella gloriosa cadena humana que em portà a la presó i de la presó a la comprensió sublim de la raó catalana, desapareixi del món dels vius, per a proclamar, jo, la meua amistat. No, Dalmau Costa, t'ho vull dir mentre ets viu, mentre les meves paraules puguin ressonar encara en el teu cor. T'estimo a tú, com estimava a Macià, a Martí Vilanova i a Carrasco Formiguera. T'estimo a tú perquè ets, amb altres gloriosos desapareguts, el qui m'ensenyà el camí del deure i del sacrifici.

I estimo a Dalmau Costa per altres raons encara. Dalmau Costa és un català generós; ampliament, sincerament generós. Quan el membre d'una col·lectivitat humana personifica una qualitat que no és característica del conjunt, cal exaltar-lo, perquè constitueix un exemple i un estímulo. Ens prova que fins els defectes col·lectius tenen esmena. Imagineu-vos, amics meus, què fóra —més ben dit què serà— una Catalunya que sumi al munt de les seves qualitats individuals i col·lectives, la llum creadora de la generositat!

I encara hi ha una altra qualitat en Dalmau Costa que cal posar a la consideració dels catalans. El seu sentit, diem-ne, de les gerarquies legítimes i de les institucions. Els catalans, en general, no el posseïm gens afinat aquest sentit, patim d'un sentiment igualitari tendent a rebaixar al que es destaca; d'aquest sentiment —falsa interpretació de l'individualisme— n'ha sortit el "rebentisme", una de les pitjors xacres de la nostra psicologia. Doncs bé, Dalmau Costa, i em plau de dir-ho, n'està lliure d'aquest error. En el seu tracte a Macià, Joan Casanoves i Lluís Companys, introduí un estil quasi inèdit a Catalunya: Reconegué la grandesa allà on era i la respectà amb dignitat i gràcia. Un altre bell exemple a recordar i a seguir.

I totes aquestes belles qualitats de sempre del nostre amic han arribat a plenitud de maduresa, gràcies a la presència al seu costat d'una dona —Emma Alonso— que és símbol vivent de la bellesa i de la distinció de la dona catalana.

Visqueu molts anys, Dalmau Costa i Emma Alonso, pel bé de Catalunya!

Jaume Miravittles.

De Panamá, d'en Pere Comes, hem rebut aquestes paraules:

Sé que commemoreu la fundació del nostre gloriós partit. De bona gana que vindria, però ja comprendreu que la distància de Panamá a Mèxic i els deures que m'imposa el meu treball no em permeten aquest goig. En tindria un gran plaer d'acompanyar i reveure tant gran nombre de veterans companys dels temps feliços i, sobretot, a l'amic Dalmau Costa que hi serà homenatjat.

Quina alegria em fa, de tant en tant, quan m'arriba alguna nova que prova com restem fidels a aquell ideari que segueix essent el bo, pesi a totes les vicissituds.

Així, doncs, que sopeu de gust, parreu benèvolament d'aquest habitant de la lluna i trameteu una bona abraçada a Dalmau Costa i als altres que segueixen amics meus.

Cordialment a tots.

Pere Comes

De Buenos Aires, el Director de "Ressorgiment", Hipòlit Nadal i Mallol, diu:

Avui m'assabento que Esquerra Republicana de Catalunya a Mèxic, prepara, conjuntament amb la Commemoració del XXII aniversari de la seva fundació, un acte d'homenatge a qui en fou President durant els anys 1949, 50, i 1952. Vosaltres coneixereu els motius pels quals el Sr. Dalmau Costa s'ha fet creditor a aquest acte de simpatia que els militantes d'E. R. de C. volem retre-li.

Però és que, ultra les activitats de Dalmau Costa dintre el seu partit, aquest benemèrit-patriota projectà la seva actuació a d'altres empreses que mereix agraïment i estima de tots els catalans nacionals. Són empreses i institucions de caràcter cultural i patriòtic que ell estimula i ajuda amb la seva generosa cooperació.

D'ací, que, si els militants d'Esquerra Republicana de Catalunya m'ho permetessin, jo us demanaria que en aquest acte d'homenatge volguéssiu portar-li l'adhesió d'un català, d'un amic que coneix, d'anys, el que fa per Catalunya i pel manteniment de la cultura catalana aquest nostre connacional que es diu Dalmau Costa, fill predilecte del Port de la Selva. I aquesta adhesió és fervorosa i sincera.

H. Nadal i Mallol

De Montpeller, Miquel Guinart, Diputat al Parlament de Catalunya i President de la Federació d'Esquerra Republicana a Barcelona-Ciutat, diu:

La celebració de la fundació del nostre partit, és una prova de la nostra fidelitat i de la nostra continuïtat.

En aquests moments tenim un postulat superior a tot altre; aquest postulat és, en definitiva,